

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **P. Č.**, proti žalované **České advokátní komoře**, se sídlem Praha 1, Národní 16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2012, č. j. 9 A 140/2010 – 45,

takto:

I. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2012, č. j. 9 A 140/2010 – 45, **se ve výroku I. zrušuje.**

II. Ve zbytku **se** kasační stížnost **zamítá.**

III. Žalobci a žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřizná vá.**

Odůvodnění:

Žalobce brojí včas podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému usnesení Městského soudu v Praze, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o posečkání s úhradou soudního poplatku za žalobu a o povolení splátek části poplatku po 2 Kč měsíčně (výrok I.) a zároveň bylo řízení o žalobě z důvodu nezaplacení soudního poplatku zastaveno (výrok II.).

Žalobce podal k Městskému soudu v Praze žalobu, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 6. 2010, č. j. 1494/10, kterým žalovaná rozhodla o určení advokáta žalobci (dále jen „napadené rozhodnutí“). Poté, co byl soudem vyzván k zaplacení

soudního poplatku, požádal žalobce o osvobození. Městský soud jeho žádosti usnesením ze dne 28. 4. 2011, č. j. 9 A 140/2010 – 18, nevyhověl, osvobození od soudních poplatků mu nepřiznal, což odůvodnil nesplněním jedné z podmínek vyplývajících z § 36 odst. 3 s. ř. s., neboť žaloba nemůže být zjevně úspěšná. Žalobce toto rozhodnutí napadl kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 5. 10. 2011, č. j. 2 As 99/2011 – 31. Poté, co toto rozhodnutí nabylo právní moci, vyzval městský soud žalobce opětovně k zaplacení soudního poplatku výzvou ze dne 25. 10. 2011, č. j. 9 A 140/2010 – 41, a stanovil mu k tomu lhůtu 7 dnů od doručení usnesení. Žalobci byla tato výzva doručena dne 10. 11. 2011. Žalobce následně podáním ze dne 10. 11. 2011 požádal o posečkání s úhradou soudního poplatku na dobu dvou let a o povolení splátek poplatku po 2 Kč měsíčně, *„neboť hrozí zastavení procesu“*.

Městský soud v odůvodnění nyní napadeného usnesení nejprve popsal právní úpravu poplatkové povinnosti, přičemž zdůraznil, že žalobce tížila tato povinnost ode dne podání žaloby (24. 6. 2010); proto měl dostatek času opatřit si prostředky k zaplacení soudního poplatku. Lhůta stanovena výzvou soudu ze dne 25. 10. 2011 v délce 7 dnů, je ke splnění poplatkové povinnosti dostačující. Mimo to soud uvedl, že žalobce v této věci nebyl osvobozen od soudního poplatku nikoliv z důvodu svých majetkových poměrů (ty byly soudem uznány), nýbrž proto, že podaná žaloba nemůže být zjevně úspěšná, což potvrdil i Nejvyšší správní soud.

K otázce posečkání se zaplacením soudního poplatku, městský soud konstatoval, že fakt zjevné neúspěšnosti žaloby je významný i pro tento institut. Povinnost zaplatit soudní poplatek představuje podmínku vedení řízení; posečkání s jeho úhradou, respektive povolení splátek, by tak svým charakterem naplňovalo znaky státní půjčky, a to za návrh, který se už od počátku jeví jako neúspěšný. Vyhovění žádosti žalobce by se tak míjelo zamýšlenému účelu tohoto institutu. Městský soud poukázal též na judikaturu zdejšího soudu, dle které posečkání s úhradou soudního poplatku je institutem zcela nenárokovým, nacházejícím se v diskreci rozhodujícího soudce a za situace, kdy tentýž soudce posoudil žalobu jako zjevně bezúspěšnou, a z tohoto důvodu nepřiznal žalobci osvobození od soudního poplatku, ve věci posečkání s jeho úhradou bude postupovat obdobně. Poněvadž žaloba žalobce byla shledána zjevně bezúspěšnou jak městským soudem, tak Nejvyšším správním soudem (proto nebylo žalobci osvobození od soudních poplatků přiznáno), lze mít důvodně za to, že úsudek soudu o posečkání s jeho úhradou nemůže být odlišný; proto městský soud žádosti žalobce nevyhověl.

Městský soud dále poznamenal, že tento postup není u žalobce ojedinělým, ale stal se v poslední době jeho *„novou strategií“*, poté, co tento soud přestal vyhovovat jeho žádostem o osvobození od soudního poplatku. Proto městský soud hodnotí podávání rovněž tohoto typu žádostí jako zneužívání, tentokrát institutu (patrně) daňového práva. Povolení splátek části poplatku po 2 Kč měsíčně by znamenalo roční úhradu ve výši 24 Kč; k úplnému uhrazení poplatku by tak došlo nejdříve za 83 let. Žádá-li žalobce o povolení posečkání a splátky dle daňového řádu, ten v § 156 odst. 5 stanoví, že posečkání nesmí být povoleno na dobu delší, než je lhůta pro placení daně, jež dle § 160 odst. 1 daňového řádu činí 6 let. Povolení požadovaného posečkání by tak bylo v příkrém rozporu s tímto zákonným ustanovením. Navíc, i kdyby soud posečkal s úhradou soudního poplatku, či „prodloužil lhůtu“ k jeho zaplacení, minulo by se to u žalobce

účinkem, neboť z toho, jak dlouhodobě líčí své poměry, a s ohledem na počet sporů, které u městského soudu vede (v době rozhodování 163 nevyřízených žalob), je zřejmé, že by nebyl schopen zaplatit částku potřebnou na úhradu soudních poplatků a tuto částku by od něj nebylo možno ani vymoci.

Jelikož lhůta k zaplacení soudního poplatku marně uplynula a poplatek nebyl v této lhůtě ani později uhrazen, přičemž žalobci nebylo přiznáno ani posečkání s úhradou soudního poplatku, městský soud řízení o žalobě z tohoto důvodu zastavil.

Usnesení Městského soudu v Praze napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž explicitně neodkázal na žádný zákonný důvod podle § 103 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z obsahu kasační stížnosti i samotné povahy napadeného soudního rozhodnutí je nicméně zřejmé, že stěžovatelem může být tvrzen toliko kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který jako jediný dopadá na případy přezkumu rozhodnutí o zastavení řízení. Jak vyplývá z judikatury, pod tímto důvodem kasační stížnosti v podobě nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení se fakticky skrývají i další důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), c), d) s. ř. s. Z povahy věci je vyloučen jen důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je věcí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem a nezakládá proto nedostatek návrhu. K tomu srov. např. rozsudek ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2002 – 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS (všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Stěžovatel v kasační stížnosti brojí mnoha (celkem 24), ne zcela srozumitelnými, námitkami zejména vůči tomu, že mu Městský soud v Praze poskytl ke splnění poplatkové povinnosti nepřiměřeně krátkou lhůtu. Má za to, že „*soudcovská lhůta musí být náramně dlouhá,*“ dospěje-li soud ke zjištění, že žalobce nemá dostatek prostředků, tedy, že je v hmotné nouzi, a to i po potvrzení rozhodnutí o nepřiznání osvobození Nejvyšším správním soudem (zde rozsudkem ze dne 5. 10. 2011, č. j. 2 As 99/2011 – 31). Proto byla, dle jeho názoru, lhůta stanovená městským soudem nesprávná. Dále namítá, že tato nepřiměřená lhůta se sama neprodloužila vydáním rozhodnutí o zastavení řízení až 3. 2. 2012, či jeho zasláním stěžovateli dne 9. 2. 2012, neboť stěžovatel o tom nevěděl; marně proto uplynula pouze „*nesplnitelná lhůta k zaplacení.*“ Dále má za to, že soudcovská lhůta není určením dne splatnosti, „*nýbrž aktem vymáhání poplatku, pod hrozbou sankce zastavení procesu,*“ přičemž tato lhůta byla přetržena žádostí o posečkání. Lhůta v délce 7 dnů byla dle stěžovatele projevem „*stranného výkonu veřejné moci.*“

Dále stěžovatel namítá, že usnesení, kterým bylo pouze upraveno vedení řízení - zamítnuta žádost stěžovatele o osvobození od soudního poplatku – není pro soud závazné, nicméně soud „*implicitně nepochopitelně uvažuje opačně.*“ Na nesprávnosti názoru městského soudu nemění nic ani jeho úsudek, že žalobce si mohl opatřit prostředky již od 24. 6. 2010, neboť stěžovatel nemá „*telepatické schopnosti,*“ aby mohl předvídat negativní rozhodnutí soudu. Stěžovatel má dále za to, že každý účastník řízení smí očekávat, že soudní proces bude pokračovat, i když nebylo přiznáno osvobození od soudních poplatků; žádný zákon soudům, natož soudcům, nestanovuje žádné sankce, pokud nevyberou soudní poplatek na začátku řízení, ani nezakazuje činit úkony před jeho zaplacením.

Stěžovatel má též za to, že zde byl důvod pro podání žádosti o posečkání, neboť zákonodárce nepředpokládal, že před některým soudem nastane situace, že bude žalobce „*obžalováván*“ ze zneužívání institutu osvobození od soudních poplatků. Navíc, ač má soud poučovací povinnost, stěžovatel nebyl o možnosti žádat posečkání s placením poplatku poučen. Stěžovatel dále uvádí, že je povinností soudu znát právo, proto není pochybením stěžovatele, neuvedení ustanovení, dle kterého žádá o posečkání. Soud nicméně o posečkání ani neuvažoval, ač to tak předpokládá i zákon o soudních poplatcích, a to třeba do vydání rozhodnutí v oddělené věci sp. zn. 5 A 186/10. Brojí též proti názoru, že v posečkání či splátkách poplatku lze shledat „*státní půjčku,*“ navíc, když soud tento svůj názor nijak neodůvodnil. Dle stěžovatele je rovněž absurdní, pokud soud vydal rozhodnutí o žádosti a o zastavení řízení ve stejný den, aniž by tento svůj postup odůvodnil. Kromě toho má stěžovatel za to, že 9. senát městského soudu nezkoumal svou kompetenci rozhodovat o této žádosti. Dle stěžovatele je „*uzurpováním si pravomoci, pokud o žádosti o posečkání rozhodoval soudní senát, nikoli správa soudu.*“ Tvrzení, že by poplatek neuhradil ani za 2 roky, považuje za výsměch ze strany soudu, neboť tímto postojem si soud nezachoval od žalobce odstup a netaktně hodnotí jeho budoucí životní příležitosti. Správce soudních poplatků může stěžovateli určit splátku i v jiné, než navrhované výši. Soud tento „*stranný poměr k stěžovateli*“ nijak nezastírá, když zesměšňuje jeho bránění práva tím, že žádost o posečkání označuje ze jeho novou strategii a užívání všech právních prostředků stěžovatelem „*stupidně*“ hodnotí jako zneužívání práva. Přitom již z podstaty zneužití, musí být toto dokonáno, aby vůbec zneužitím bylo. Dle stěžovatele navíc veřejného subjektivního práva ani zneužít nelze, neboť vrchnostenský orgán jej může nepřiznat, či odepřít. Rovněž argument soudu „*na náklady státu,*“ je dle stěžovatele absurdní, neboť stát neplatí soudní poplatky za osoby osvobozené, či dokonce za ty, kterým stát posečkal s úhradou poplatku.

Další námitkou brojí stěžovatel proti postupu městského soudu, který „*má předložit zákon, nelze-li ho pro jeho neústavnost aplikovat*“ (Ústavnímu soudu, pozn. NSS). Městský soud tak nicméně již 20 let neudělal, a to přes to, že definovaný den splatnosti, s následkem ukončení řízení pro jeho nezaplacení, brání přístupu k soudu a navíc činí ze soudů „*zatížené kvazifinanční úřady.*“

Ostatní námitky stěžovatele [č. 5 písm. a) – d), 8 a 15] se týkají jednak věcné stránky sporu, kterou se městský soud ve svém rozhodnutí nezabýval, a jednak jiné věci, než byla předmětem tohoto řízení, a nejsou tak ani součástí aktuálního přezkumu.

Stěžovatel proto navrhuje: a) přikázat kasační stížnost jinému než 2. senátu z důvodu vhodnosti pro výše namítané, b) zrušit výrok I. napadeného usnesení a návrh předat správě městského soudu, c) zrušit výroky II. a III. napadeného usnesení a vrátit věc soudu první instance.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas a směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Ze soudního spisu je nicméně zjevná absence dvou podmínek řízení. Především nebyl zaplacen soudní poplatek za kasační řízení [§ 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 549/1991

Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) a Položka 19 Sazebníku poplatků, který tvoří přílohu jmenovaného zákona] a stěžovatel též není zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud nicméně na těchto náležitostech pro specifičnost případu netrval, neboť stěžovatel se domáhá zrušení rozhodnutí, jímž bylo předmětné řízení zastaveno právě pro nezaplacení soudního poplatku (obdobně viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 - 37, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud tedy posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Stěžovatel uvádí předně námitky vztahující se k hrazení soudního poplatku za řízení o žalobě, nesouhlasí s délkou lhůty soudem k tomu určené a dále též se způsobem, jakým se městský soud vypořádal s jeho žádostí o povolení posečkání s úhradou soudního poplatku.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích vzniká poplatková povinnost v případě poplatku za řízení podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení a téhož dne je poplatek také splatný (§ 7 odst. 1 téhož zákona). Nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví, o tom účastníka ve výzvě poučí (§ 9 odst. 1 a 3 citovaného zákona). V souladu s odst. 7 tohoto ustanovení soud, který usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku vydal, toto usnesení zruší, pokud je poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než toto usnesení nabylo právní moci.

Zdejší soud nesdílí názor stěžovatele, že toto ustanovení odporuje ústavnímu pořádku ČR z důvodu, že brání osobám v hmotné nouzi v přístupu k soudu. Právě proto, aby nebylo bráněno těmto osobám v možnosti účinně bránit svá práva, upravuje zákon v § 36 odst. 3 s. ř. s. možnost osvobození od soudního poplatku. Nicméně, stěžovateli nebylo osvobození od soudního poplatku přiznáno, neboť v jeho případě nedošlo ke splnění podmínek stanovených uvedeným ustanovením, konkrétně bylo shledáno (a aprobováno Nejvyšším správním soudem), že jeho žaloba nemůže být zjevně úspěšná. Za této situace nemůže stěžovatel očekávat, že při vedení tohoto sporu bude podpořen prostředky ze státního rozpočtu, jak to bylo potvrzeno i zdejším soudem ve výše uváděném rozsudku ze dne 5. 10. 2011, sp. zn. 2 As 99/2011. Pouze z důvodu, že nebylo vyhověno stěžovatelově žádosti, nelze shledat neústavnost zákonného ustanovení o splatnosti soudního poplatku.

Namítá-li stěžovatel, že stanovená lhůta (7 dnů) k zaplacení soudního poplatku je v jeho případě příliš krátká, a tvrdí-li zároveň, že soud musí v těchto případech stanovit lhůtu „*náramně dlouhou*,“ nemůže s ním zdejší soud souhlasit. Předně je třeba zdůraznit, že v případě lhůty stanovené soudem se jedná o lhůtu dodatečnou – náhradní, neboť poplatek za žalobu je splatný již dnem jejího podání (zde 24. 6. 2010). Jak bylo výše citováno, současná právní úprava nadto umožňuje uhradit soudní poplatek i po lhůtě stanovené soudem ve výzvě, a to až do právní moci usnesení o zastavení řízení. Znamená to, že se

lhůta stanovená ve výzvě soudu fakticky prodlužuje o dobu, ve které správní soud vydá, respektive doručuje stěžovateli toto usnesení. I podle přesvědčení Ústavního soudu jde o dobu nikoliv zanedbatelnou, jak plyne například z plenárního nálezu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07 (in http://nalus.usoud.cz), kde Ústavní soud dospěl k závěru, že třídenní lhůta ke splnění poplatkové povinnosti není dostatečná, avšak za situace, kdy je usnesení o zastavení řízení vydáno v určitém časovém odstupu ode dne, kdy nabylo právní moci usnesení obsahující výzvu k zaplacení soudního poplatku, dochází k faktickému prodloužení lhůty stanovené soudem. V nyní posuzovaném případě bylo usnesení obsahující výzvu ke splnění poplatkové povinnosti stěžovateli doručeno dne 10. 11. 2011 a napadené usnesení o zastavení řízení dne 20. 2. 2012. Sedmidenní lhůta stanovená městským soudem se tak fakticky prodloužila o zhruba 3 měsíce. To už je podle Nejvyššího správního soudu doba více než dostatečná pro splnění poplatkové povinnosti. Ani námitka, že stěžovatel nevěděl, kdy mu bude doručeno rozhodnutí o zastavení řízení, a tedy že se takto sama nemohla lhůta prodloužit, není na místě, neboť není rozhodné, zda stěžovatel předem znal přesnou délku doby mezi doručením výzvy a právní mocí usnesení o zastavení řízení. Měl-li v úmyslu uhradit soudní poplatek, byla mu poskytnuta dostatečné dlouhá lhůta k jeho zaplacení. Lhůta není nepřiměřeně krátká ani v důsledku toho, že stěžovatel disponoval pouze malými finančními prostředky, jak připomíná v kasační stížnosti. Z té nikterak nevyplývá, že by jiná lhůta, určená pro zaplacení soudního poplatku, mohla něco změnit na stěžovatelově schopnosti soudní poplatek zaplatit.

Namítá-li dále stěžovatel, že lhůta stanovená soudem, byla přetržena podáním žádosti o posečkání, nelze ani tuto jeho námitku uznat, neboť je v rozporu s logikou placení soudních poplatků v řízení před správními soudy a ze zákona takový závěr dovodit nelze. Požádá-li ten, kdo soudní řízení vyvolal, o posečkání s úhradou soudního poplatku (o tom podrobněji dále), a dojde-li taková žádost soudu ještě v rámci otevřené lhůty pro dodatečné zaplacení poplatku, vzniká soudu pouze povinnost posoudit důvodnost takové žádosti. Neuzná-li ji důvodnou, nic mu nebrání řízení pro nezaplacení soudního poplatku zastavit, jakmile marně uplyne i dodatečně stanovená lhůta pro tento úkon.

Nejvyšší správní soud musí nicméně korigovat právní posouzení stěžovatelovy žádosti městským soudem. Městský soud tuto žádost právně klasifikoval jako žádost o posečkání soudního poplatku podle daňového institutu posečkání daně (zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen "daňový řád"). Nejvyšší správní soud nicméně již judikoval (viz například rozsudek ze dne 11. 7. 2012, č. j. 1 Ans 3/2012 - 34), že posečkat s úhradou poplatku postupem dle § 156 daňového řádu lze jen v případech uvedených v § 4 odst. 1 písm. e) – i) zákona o soudních poplatcích. Není však možné tak postupovat v případech, kdy poplatková povinnost vzniká již samotným podáním návrhu, tedy v případech uvedených v § 4 odst. 1 písm. a) – d) zákona o soudních poplatcích, neboť v těchto případech stanoví tento zákon (§ 13 odst. 2) pro případ nezaplacení soudního poplatku jednoznačný následek v podobě zastavení řízení. Povinnost platit soudní poplatek za řízení může být na základě žádosti poplatníka odložena za splnění podmínek vyjmenovaných v § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích, a to až do rozhodnutí ve věci samé (§ 9 odst. 6 zákona), případně může být této povinnosti poplatník zproštěn využitím institutu osvobození od soudního poplatku. Vzhledem k uvedenému, a též vzhledem k obsahu stěžovatelovy žádosti, měl tedy městský soud tuto žádost posoudit jako žádost o nezastavení řízení v důsledku nezaplacení poplatku dle § 9 odst. 4 písm. c), která

je, materiálně vzato, rovněž žádostí o posečkání s úhradou soudního poplatku, nicméně (na rozdíl od žádosti o posečkání podle daňového řádu) je přípustná rovněž v této fázi řízení. Městský soud však i přes chybnou právní kvalifikaci podané žádosti přezkoumatelným způsobem vypořádal důvody, proč posečkání s úhradou soudního poplatku stěžovateli nepřiznal. Tyto důvody lze, vzhledem k podobnosti obou institutů, vztáhnout rovněž k rozhodování o žádosti o posečkání s úhradou soudního poplatku dle zákona o soudních poplatcích, a lze tudíž potvrdit závěr, že stěžovatel nesplňuje ani podmínky dle § 9 odst. 4 písm. c). Vzhledem k uvedenému nelze po věcné stránce posuzení otázky odkladu placení městskému soudu ničeho vytknout.

Nejvyšší správní soud nicméně upozorňuje na ustanovení § 9 odst. 5 zákona o soudních poplatcích, podle kterého soud rozhoduje *„o tom, že jsou splněny podmínky uvedené v odstavci 4 písm. c), (...) usnesením, které není třeba doručovat.* Gramatickým výkladem tohoto ustanovení nelze než dospět k závěru, že v případě negativního vyhodnocení podmínek pro nezastavení řízení, se o podané žádosti samostatné rozhodnutí nevydává. Soud tedy v nyní posuzované věci sice správně zjistil skutkové okolnosti a odůvodnil, proč stěžovateli nemůže být vyhověno, nicméně pochybil, vyústila-li tato úvaha ve vydání samostatného výroku, neboť zákon mu takové oprávnění neukládá. Nejvyšší správní soud proto musel přistoupit ke zrušení výroku I. usnesení městského soudu, a to postupem podle § 109 odst. 4, věty za středníkem s. ř. s., neboť jde o pochybení, k němuž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti.

Pokud se pak stěžovatel domáhal toho, aby byl výrok I. usnesení městského soudu zrušen a jeho žádost předložena správě soudu v důsledku *„uzurpování si pravomoci“* devátým senátem městského soudu, nelze mu vyhovět proto, že pravomoc rozhodovat o žádosti dle § 9 odst. 4 písm. c) má (jak bylo shora vyloženo) právě rozhodující soud, zde devátý senát městského soudu.

V další námitce stěžovatel uvádí, že je toho názoru, že soud není vázán rozhodnutími, jimiž se pouze upravuje vedení řízení, tedy ani usnesením o nepřiznání osvobození od soudních poplatků, soud nicméně *„implicitně uvažuje opačně.“* Nejvyšší správní soud již sám mnohokrát judikoval (srov. např. rozsudek ze dne 12. 1. 2005, č. j. 7 As 40/2004 - 97), že rozhodnutí o nepřiznání osvobození od soudních poplatků nelze podřadit pod rozhodnutí podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. (rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení), neboť se jím rozhoduje o podstatném procesním právu účastníka řízení. Tato námitka tak rovněž nemůže být shledána důvodnou.

Pokud konečně stěžovatel požadoval, aby byla kasační stížnost *„přikázána jinému senátu než druhému z důvodu vhodnosti“* pak se tímto návrhem soud neměl jak zabývat, neboť soudní řád správní pamatuje pouze na *přikázání věci jinému soudu*, ve smyslu § 9 s. ř. s., respektive na určení jiného soudce nebo senátu k rozhodnutí věci podle § 8 s. ř. s.; v obou případech však výhradně při vyloučení soudců pro podjatost z důvodů uvedených v § 8 odst. 1 s. ř. s., nebo je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné, ve smyslu § 9 odst. 2 s. ř. s. Podjatost však stěžovatel nenamítá, a důvody rychlosti, hospodárnosti či jiné skutečně důležité důvody, neuvádí (srov. rozsudek ze dne 15. 8. 2012, č. j. 2 As 93/2012).

Další stěžovatelovy stručné námitky, například tvrzení, že městský soud už dvacet let neodmítl aplikovat zákon pro jeho protiústavnost, nebo „*stranný přístup*“ soudu vůči stěžovateli, apod., nejsou vůbec způsobilé k tomu, aby byly jakkoliv samostatně posouzeny, či aby přispěly k posouzení důvodnosti námitek jiných. Nejvyšší správní soud se jimi proto nebude zabývat.

Na základě všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud zrušil výrok I. usnesení městského soudu podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s.; vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení se v tomto případě jeví jako bezpředmětné, neboť zrušený výrok nemůže být nahrazen novým výrokem tohoto soudu. Ve zbytku Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto mu nezbylo, než jí v tomto rozsahu zamítnout (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Posuzováno čistě z procesního hlediska, byli oba účastníci částečně procesně úspěšní. Jelikož však z povahy věci nelze určit míru této procesní úspěšnosti, vycházel Nejvyšší správní soud z toho, že poměr této úspěšnosti je na obou stranách stejný; z toho pak nutně rezultuje závěr, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení před zdejším soudem nepřizná.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2012

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu